ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **D. K.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2020, č. j. 44 A 28/2019 - 47,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se zamítá.**

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## Odůvodnění:

### I.

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 2. 2019, č. j. 108578/2018/KUSK-LPŽPŘ/KLU, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 6. 2018, č. j. 41112/2018/MURI/OPE/535, kterým byl žalobce uznán vinným, že spáchal přestupek z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“) tím, že dne 11. 3. 2018 ve 12:30 hodin jel v obci Kamenice-Ládví jako řidič osobního automobilu Porsche 911 rychlostí 69 km/h (po odečtení přípustné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h), čímž porušil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h nejméně o 19 km/h. Tímto jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

### II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Praze (dále též „krajský soud“) zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Krajský soud neshledal, že by bylo rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nevypořádání námitek žalobce. Připustil, že žalovaný námitku žalobce stran shody osoby výrobce rychloměru a ověřovatele explicitně nezmínil. Podstatou této námitky se však zabýval a vysvětlil, proč nepovažuje argumentaci žalobce za správnou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný neshledal na způsobu ověření rychloměru žádné závady a vysvětlil, proč považuje ověřovací list zpracovaný autorizovaným metrologickým střediskem za hodnověrný. Krajský soud neshledal důvodnými ani zbylé žalobní námitky. Tyto zde nejsou rekapitulovány, neboť proti jejich posouzení kasační stížnost nesměřuje.

## III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítl, že krajský soud aproboval rozhodnutí, které je nepřezkoumatelné. Žalovaný se totiž nevyjádřil k námitce, že při ověření rychloměru byla porušena zásada *nemo iudex in causa sua*, pročež bylo ověření nezákonné a nebylo možné k němu přihlížet. Stěžovatel připustil, že správní orgán nemusí reagovat na každý dílčí argument, předloží-li ucelenou argumentaci, která námitku *implicite* vyvrací. Nemůže však námitky opomíjet. Žalovaný sice konstatoval, že rychloměr byl ověřen, což je prokázáno ověřovacím listem, který splňuje formu na něj kladenou. Nevypořádal se však s námitkou, že je takový ověřovací list nezákonný, neboť došlo k porušení zásady, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci. Podstata této námitky zůstala nevypořádána. Z rozhodnutí není zřejmé, proč podle žalovaného nedošlo k porušení této zásady, přestože ověření provedla stejná společnost, která rychloměr vyrobila. Žalovaný nevysvětlil, proč považuje tuto námitku žalobce za nedůvodnou. K jejímu vypořádání nepostačí tvrzení, že rychloměr byl ověřen, což bylo osvědčeno ověřovacím listem. Jelikož námitka zůstala žalovaným přehlédnuta, měl krajský soud zrušit jeho rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. S ohledem na to, že krajský soud takto nepostupoval, stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného.

## IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na pasáž svého rozhodnutí, v níž se zabýval způsobem ověření rychloměru. Doplnil, že pokud stěžovatel zpochybňoval oprávnění autorizovaného metrologického střediska, které má příslušné oprávnění, bylo na něm, aby svá tvrzení prokázal. Toliko obecné tvrzení nemůže vyvolat neplatnost listiny založené ve správním spise. Žalovaný zdůraznil, že použité měřidlo neposuzuje výrobce jako „výrobce“, ale jako „autorizované metrologické středisko“. K získání tohoto oprávnění je potřeba jisté odbornosti, což vyžaduje § 16 zákona č. 505/1990 Sb. Uvedený předpis nevylučuje, aby se výrobce stal autorizovaným metrologickým střediskem. Podle žalovaného tedy není kasační stížnost důvodná. Proto navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Uplatnil rovněž nárok na náhradu nákladů řízení.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti jedinou námitku, a sice že krajský soud přezkoumal rozhodnutí, které je samo nepřezkoumatelné. Žalovaný podle jeho názoru nevypořádal odvolací námitku, že „*při ověření rychloměru byla porušena zásada nemo iudex in causa sua, proto bylo ověření nezákonné a nebylo možné k němu přihlížet*."

[8] Zdejší soud konstantně judikuje, že přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008 - 99). Stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí namítal i v žalobě, krajský soud nicméně jeho námitce nepřisvědčil. Shledal-li by nyní Nejvyšší správní soud, že rozhodnutí žalovaného skutečně nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku.

[9] Podle judikatury Ústavního soudu je smyslem a účelem odůvodnění především ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45).

[10] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm

nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64).

[11] V projednávaném případě stěžovatel uplatnil v odvolání několik okruhů námitek. V jednom z nich zpochybňoval výstup ze silničního radarového rychloměru RAMER 10c, podle něhož mu byla naměřena rychlost 72 km/h. Namítal, že měření neproběhlo správně s ohledem na to, že při něm došlo k posunu radarové hlavice a nebylo měřeno v souladu s návodem k obsluze. Současně dovozoval nepoužitelnost daného rychloměru k měření, neboť jeho ověření provedla společnost RAMET a. s., která je současně jeho výrobcem. S ohledem na ekonomický zájem výrobce na udělení ověření a zřejmou ekonomickou výhodnost provádění ověření přímo výrobcem vzbuzuje podle stěžovatele shoda v osobě výrobce a ověřovatele rychloměru pochybnosti o objektivitě ověření rychloměru. Žalovaný se k tomuto okruhu námitek obsáhle vyjádřil na stranách 6 a 7 svého rozhodnutí. Shrnul podrobně obsah důkazů provedených před správním orgánem I. stupně (oznámení přestupku, záznam o přestupku včetně fotodokumentace, ověřovací list č. 83/17, osvědčení o proškolení obsluhy zařízení pro měření rychlosti, návod k obsluze RAMER 10c) a konstatoval, že tyto důkazy tvoří ucelený řetězec, který nezavdává důvodné pochybnosti o tom, že dne 11. 3. 2018 ve 12:30:29 hod. bylo na vymezeném místě v obci Kamenice-Ládví řádně provedeno měření rychloměrem RAMER 10c proškolenou obsluhou. Žalovaný zdůraznil, že záznam o přestupku obsahuje všechny požadované parametry a je z něj zřejmá dostatečná viditelnost, nestíněnost v daném místě, jakož i umístění a snímání předmětného vozidla přesně ve vymezeném kříži, jak je vyžadováno. Dále doplnil, že „*způsob ověření rychloměru, tzn. Autorizovaným metrologickým střediskem, zaznamenaným v Ověřovacím listu č. 83/17, splňuje veškeré požadavky a formu na něj kladenou (doba platnosti, ukazatele zde zanesené - viz. body 1-9) a pro správní orgán I. stupně, shodně jako odvolací správní orgán je závazný do doby, než by, k tomu příslušnou institucí, bylo rozhodnuto o opaku. Příslušnou institucí je pak Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, který autorizovaná metrologická střediska na základě jejich žádosti a po splnění podmínek stanovených ministerstvem vyhláškou, tzn. i v daném konkrétním případě, autorizoval*.“

[12] Z citované pasáže rozhodnutí žalovaného je zcela zřejmé, že žalovaný považoval pro účely použitelnosti daného rychloměru k měření rychlosti za podstatné právě a pouze to, že tento rychloměr byl řádně ověřen autorizovaným metrologickým střediskem, které bylo na základě jeho žádosti a po splnění stanovených podmínek autorizováno Úřadem pro technickou normalizaci. Tento závěr současně implikuje, že podle žalovaného je z hlediska použitelnosti daného rychloměru pro měření zcela irelevantní, kdo konkrétně je příslušným autorizovaným metrologickým střediskem, respektive zda se současně jedná o výrobce ověřovaného měřícího zařízení. Pakliže vydal ověřovací list pro použitý rychloměr subjekt, který k tomu byl řádně autorizován příslušným orgánem, je podle žalovaného tento ověřovací list pro správní orgány závazný. Žalovaný tedy dostatečným způsobem reagoval na jádro odvolací námitky stěžovatele, byť nereagoval na všechny aspekty této dílčí námitky vůči výstupu z předmětného měření.

Vysvětlil však zcela srozumitelně, že považuje daný rychloměr bez dalšího za použitelný, neboť správné fungování měřidla ověřila autorita, která k tomu byla oprávněná v souladu se zákonem a podzákonnými předpisy.

[13] Nutno dodat, že způsob vypořádání předmětné odvolací námitky žalovaným konvenuje rovněž tomu, jak se s totožnou námitkou téhož právního zástupce vypořádávají i správní soudy. Správnost ověřovacího listu podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž nelze zpochybnit pouhým tvrzením, že autorizované metrologické středisko ověřující správné fungování měřidla je zároveň jeho výrobcem. Nejvyšší správní soud v této souvislosti již v minulosti konstatoval, že „[v]*ydá-li ověřovací list subjekt k tomu oprávněný v souladu se zákonem a podzákonnými předpisy, není důvod o správnosti ověřovacího listu pochybovat. Ke zpochybnění správnosti ověřovacího listu musí existovat konkrétní skutkové či právní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33). Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013 - 35, či ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77).

[14] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný požadoval náhradu nákladů řízení. Takovýto nárok nicméně nelze přiznat. V tomto lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, podle něhož „*s výkonem působnosti jednotlivých správních orgánů je nerozlučně spojena též povinnost tuto činnost obhájit u nezávislého soudu, povolaného na základě příkazu ústavodárce k ochraně práv jednotlivců (srov. čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Náklady takto vzniklé při této standardní činnosti správních orgánů jsou stejně jako veškeré náklady na fungování veřejné správy hrazeny z veřejných rozpočtů, tj. z výtěžku daní a poplatků hrazených všemi občany na základě zákona*“ (srov. rovněž usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998 č. j. 6 A 90/96 - 23 a ze dne 14. 6. 1999 č. j. 6 A 7/99 - 39 a na ně navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 437/99). Žalovaný netvrdil, že by mu vznikly se soudním řízením v této věci jakékoliv náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, jež zahrnuje i povinnost správního úřadu hájit jím vydané rozhodnutí před soudem, a ani z obsahu spisu nic takového nevyplývá. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu